

Ár 2013, föstudaginn 20. desember er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 81/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 27. september 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 27. september 2013. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 30. september 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 31. október 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 31. október 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust með bréfi, dagsettu 22. nóvember 2013.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 20. desember 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 20. desember 2012 sótti sóknaraðili um ítarlegt stöðumat hjá varnaraðila. Á því var greiðslugeta metin Nkr. 2.989. Tiltekið var að ástæður skulda- og greiðsluferfiðleika lántaka væru aðallega gjaldþrot einkahlutafélagsins A ehf. sem var í eigu sóknaraðila en hann væri í sjálfskuldarábyrgð á fjárfestingalánnum félagsins. Einnig lækkun tekna, hækkun á greiðslubyrði lána og rekstrarútgjalda heimilis lántaka árin 2008-2009 og sala á íbúðarhúsnæði lántaka sem hann hafi neyðst til að selja vegna skulda á óhagstæðum tíma, 2009. Fram kom að tekjur sóknaraðila dygðu ekki fyrir eðlilegri framfærslu og húsnæði þegar tekið væri tillit til þess að lántaki ætti fjögur börn sem hann umgengist reglulega. Skuldirnar væru því háar miðað við fjárhag hans og ekki fyrirsjáanlegt að hann hefði getu til að greiða þær niður svo einhverju næmi í næstu framtíð. Í ljósi ofangreinds og að allar eigur sóknaraðila hefðu verið seldar nauðungarsölu eða ráðstafað til kröfuhafa upp í skuldir hans, fór hann þess á leit við lánardrottna að þeir veittu honum fulla eftirgjöf á öllum samningskröfum og að eftirgjöfin tæki gildi um leið og lánardrottinn hefðu lýst samþykki sínu við tillögu lántaka.

Þann 21. desember 2012 óskaði sóknaraðili eftir því við varnaraðila að hann samþykkti umsókn um sértæka skuldaaðlögun og tillögu lántaka um eftirgjöf skulda. Í greinargerð um fjárhagslega stöðu lántaka kom fram að útborguð laun í norskum krónum á mánuði væru 48.000, útgjöld á mánuði væru samtals í norskum kr. 45.011. Tekjuafgangur eftir mánaðarleg útgjöld væri Nkr. 2.989. Í meðfylgjandi greiðslumati kom fram að eignir væru samtals kr. 0 og skuldir væru samtals kr. 204.645.962, við varnaraðila, L, LL, LLL. Sóknaraðili fór þess á leit við lánardrottna sína að þeir veittu honum fulla eftirgjöf á öllum samningskröfum.

Þann 1. júlí 2013 gerði varnaraðili stöðumat á sóknaraðila. Fram kom að heildartekjur væru nú kr. 903.410, einnig á tímabili og eftir tímabil. Framfærsla var kr. -611.023, á tímabili og eftir tímabil var hún kr. -804.174. Greiðslugeta var kr. 292.387, á tímabili og eftir tímabil kr. 99.236. Mánaðarlegar afborganir lána voru kr. -375.088, á tímabili voru þær kr. -374.335 og eftir tímabil kr. -384.427. Eignir voru kr. 0, skuldir kr. -104.190.605, þar af vanskil voru kr. -68.613.283. Eignir umfram skuldir voru kr. -104.190.605. Eftirfarandi kom fram í athugasemdum á stöðumatinu: „Annar kostnaður 305.400 meðlag með börnum einnig þarf hann að greiða fyrrverandi 101.800 á mán. í framfærslu (ekki inn í matinu) meðan hún klárar nám en ekki lengur en þrjú ár. Samkv. skilnaðarsamningi skuldar hann henni líka 3.461.200.- sem er hennar eigin fé sem hún átti í sinni íbúð og M fékk að láni. Lán nr. X er vegna íbúðarhúsnæðis B.“

Þann 9. ágúst 2013 synjaði varnaraðili beiðni sóknaraðila um sértæka skuldaaðlögun. Ástæða synjunarinnar var sú að um væri að ræða óhóflegar skuldbindingar og stór hluti þeirra væri tilkominn vegna fyrirtækjareksturs. Viðskiptavinur væri ekki með búsetu á Íslandi og hefði ekki haft í mörg ár.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 27. september 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að varnaraðili samþykki beiðni hans um skuldaaðlögun og taki að sér hlutverk umsjónaraðila, þ.e. leiði skuldaaðlögunarferlið sbr. 6. gr. samkomulags um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun einstaklinga.

Sóknaraðili telur að rök bankans fyrir synjun á umsókn um sértæka skuldaaðlögun standist ekki. Sóknaraðili vísar til þess að samkvæmt samkomulagi eftirlitsskyldra aðila á fjármálamarkaði um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun einstaklinga frá 22. desember 2010 sem varnaraðili sé aðili að, sbr. 1. gr. samkomulagsins, beri bankanum sem sé viðskiptabanki sóknaraðila til margra ára og stærsti kröfuhafi, að taka til greina umsóknina og leiðrétta skuldaaðlögunarferlið, sbr. 6. gr. samkomulagsins.

Þá vísar sóknaraðili til laga nr. 107/2009 um aðgerðir í þágu einstaklinga, heimila og fyrirtækja vegna banka- og gjaldeyrishrunsins, einkum 1. gr. og 2. gr. laganna. Bendir sóknaraðili á að í athugasemdum við lagafrumvarpið segi: „Einstaklingar, heimili og fyrirtæki eru í flestum tilvikum þolendur í því umróti sem nú er í efnahagslífinu. Hugsanlega er hægt að segja að allir þessir aðilar hefðu átt að fara varlegar í skuldsetningu, notkun erlends lánsfjár og fjárfestingum. Líta verður hins vegar til þess að þessar ákvarðanir voru teknar við aðrar efnahagsaðstæður og aðrar væntingar en nú eru og ávallt er auðvelt að vera vitur eftir á.“

Sóknaraðili byggir á a-lið 4. mgr. 2. gr. laga nr. 101/2010 um frávík frá skilyrði um lögheimili og búsetu hér á landi, en sóknaraðili kveðst vera tímabundið búsettur erlendis vegna vinnu.

Sóknaraðili mótmælir því að um hafi verið að ræða óhóflegar skuldbindingar, eins og varnaraðili fullyrði án rökstuðnings eða gagna þar um. Skuldir sóknaraðila séu að miklu leyti til komnar vegna ábyrgða hans á fjárfestingalánnum A ehf., sem hafi verið í eigu sóknaraðila. Í greinargerð sóknaraðila komi fram að lántökur félagsins hafi verið til þess að fjármagna kaup félagsins á lóðum og fasteignum á höfuðborgarsvæðinu og að um hafi verið að ræða svokölluð gengislán eða myntkórfulán sem hafi hækkað mjög mikið við hrun krónunnar árið 2008. Einnig hafi tekjur sóknaraðila á sama tíma dregist saman. Hins vegar hafi fjárhagsstaða sóknaraðila, þegar stofnað hafi verið til umræddra skuldbindinga, verið sú að eignir nægðu fyrir skuldum og tekjur fyrir afborgunum enda hafi ákvarðanir varnaraðila um lánveitingar til handa sóknaraðila og einkahlutafélagi hans verið grundvallaðar á góðri fjárhagsstöðu hans. A ehf. hafi verið tekið til gjaldþrotaskipta 13. apríl 2011 og hafi skiptum lokið 25. janúar 2013 án þess að greiðsla fengist upp í lýstar kröfur, sbr. auglýsingu skiptastjóra 5. febrúar sama ár. Í skiptameðferð félagsins hafi eignir þess ýmist verið seldar nauðungarsölu eða ráðstafað til kröfuhafa.

Sóknaraðili bendir á að varnaraðila hefði verið í lófa lagið að óska eftir nýjum gögnum um stöðu lána þegar hann hafi óskað eftir gögnum til að meta fjárhagsstöðu sóknaraðila.

Vísar sóknaraðili til þess að varnaraðili telji að úrræðið hafi í grunninn verið hugsað fyrir almenna launþega og/eða þá sem geti gert skýra grein fyrir tekjum til framtíðar, eigum og skuldum. Sóknaraðili sé almennur launþegi sem hafi hvorki tekjur af eigin atvinnurekstri eða sé í eigin atvinnurekstri og hafi hann að öllu leyti gert skýra grein fyrir tekjum og eignum með því að leggja fram gögn þar um, s.s. launaseðla og skattframtöl. Einnig vísi varnaraðili til þess að misræmi sé á milli skuldayfirlita varnaraðila og sóknaraðila, að ekki sé gerð grein fyrir endurreikningi gengislána eða stöðu veðlána eftir sölu eigna. Sóknaraðili telur ekki við sig að sakast í þeim efnum enda hafi skapast sú venja að endurreikningur gengislána og uppgjör vegna sölu á yfirveðsettum eignum hafi verið á hendi kröfuhafa en ekki skuldara. Endurreikningi gengislána hafi ekki verið lokið þegar sóknaraðili hafi lagt inn umsókn sína en gildistími laga nr. 107/2009 sem úrræðið byggir á hafi verið að renna út, eins og varnaraðila ætti að vera fullkunnugt um. Sóknaraðili hafi lagt fram ítarlega kröfuskrá með skýringum um helstu lánaskilmála ásamt útprentuðum yfirlitum frá lánardrottnum. Sóknaraðili hafi veitt bankanum heimild til að afla upplýsinga hjá öðrum lánardrottnum um fjárhagsstöðu sína, s.s. stöðu lána og annað sem gæti skipt máli við vinnslu umsóknarinnar. Sóknaraðili hafi hlýtt í einu og öllu kröfum varnaraðila við úrvinnslu umsóknarinnar, m.a. útvegað ný gögn um laun og framfærslu. Sóknaraðili hafi því ekki getað annað en dregið þá ályktun að varnaraðili hefði sjálfur kallað eftir nýjum gögnum frá öðrum kröfuhöfum, eins og hann hafi haft heimild til, þar sem ekki hafi verið óskað eftir því við hann að útvega þau.

Sóknaraðili bendir á að með synjuninni hafi fylgt sérstakt eyðublað merkt varnaraðila með fyrirsögninni „Stöðumat“. Samkvæmt stöðumatinu, undir liðnum „Er nú“ hafi greiðslugeta sóknaraðila verið jákvæð um kr. 292.387 og undir liðnum „Á tímabili“ og „Eftir tímabil“ hafi greiðslugeta sóknaraðila í íslenskum krónum verið jákvæð um kr. 99.236. Í greinargerð sóknaraðila komi fram að greiðslugeta hans í norskum krónum hafi verið jákvæð um Nkr. 2.989. Í greinargerð sóknaraðila komi einnig fram að hann hafi ekki bifreið til afnota og að hann sé að vinna að því að bæta

Þar úr, enda eigi hann fjögur börn sem hann hafi reglulega hjá sér og erfitt sé að sjá að hann geti verið án bifreiðar með svo mörg börn. Þegar kostnaði vegna bifreiðar sé bætt við framfærslukostnað fari greiðslugeta sóknaraðila, í norskum krónum úr því að vera jákvæð í það að vera neikvæð um u.þ.b. Nkr. 2.000. Ekki liggi fyrir skýring á þessum mismun greiðslumata sóknaraðila og varnaraðila. Í umræddu stöðumati varnaraðila séu heildarskuldir kr. 104.190.605, en samkvæmt kröfuskrá sem fylgt hafi umsókn sóknaraðila séu heildarskuldir kr. 215.241.419. Samkvæmt stöðumati varnaraðila sé fjöldi krafna 6 sem skiptist þannig: LL 4 kröfur, varnaraðili 1 krafa, LLLL 1 krafa. Í kröfuskrá sóknaraðila sé fjöldi krafna 14 sem skiptist þannig: LL 5 kröfur, varnaraðili 5 kröfur, LLL 3 kröfur, L 1 krafa. Varnaraðili hafi engar skýringar gefið á því hvers vegna svo mikið beri á milli stöðumats bankans annars vegar og kröfuskrá sóknaraðila hins vegar.

Sóknaraðili bendir á að varnaraðili beri fyrir sig að sóknaraðili sé búsettur erlendis og hafi gert um árabíl og geti bankinn því tæpast talist viðskiptabanki sóknaraðila með þá yfirsýn um hagi hans sem teljist nauðsynleg við gerð skuldaaðlögunarsamnings. Sóknaraðili bendir á að hann hafi lagt fram ítarlega greinargerð um hagi sína, umbeðin gögn er varði fjárhag hans og varnaraðili hafi talið þurfa til að hafa nauðsynlega yfirsýn yfir hagi hans. Bendir sóknaraðili á að varnaraðili beri því einnig við að undanþáguákvæði a- eða b- liðar 2. gr. laga nr. 101/2010 eigi ekki við um sóknaraðila. Í athugasemdum við frumvarpið segi um 2. gr.: „Í gildandi lögum um greiðsluaðlögun er gert að skilyrði að umsækjandi eigi lögheimili á Íslandi. Slíkt skilyrði er ekki í frumvarpi þessu þegar leitað er samnings um greiðsluaðlögun, enda er um frjálsta samninga að ræða. Þvert á móti mæla öll rök með því að gera fólki kleift að leita greiðsluaðlögunar sem flutt hefur til útlanda til náms eða í atvinnuleit, m.a. til að tryggja að fólk treysti sér til að flytja aftur til landsins.“ Sóknaraðili bendir á að tilgangur undanþáguákvæðisins sé einmitt sá að gera fólki sem flutt hafi til útlanda vegna náms eða atvinnuleysis kleift að leita greiðsluaðlögunar.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili vísar til þess að með úrræði um sértæka skuldaaðlögun fallist kröfuhafar einstaklings á eftirgjöf krafna, hlutfallslega lækkun þeirra eða gjaldfrest á þeim samkvæmt sérstökum samningi hlutaðeigandi þar um, sbr. 4. gr. samkomulagsins. Í 2. gr. er fjallað um markmið sértækra skuldaaðlögunar sem sé að einstaklingar í alvarlegum skuldavanda geti fengið skilvirka og varanlega lausn, þar sem skuldir og eignir séu lagaðar að greiðslugetu, á grundvelli einkaréttarlegs samkomulags lántaka og fjármálastofnana án aðkomu dómstóla. Í 7. gr. komi fram þau gögn sem lántaka og maka hans beri að afhenda áður en beiðni um sértæka skuldaaðlögun sé tekin til meðferðar. Þau gögn sem um ræði séu meðal annars staðfest skattframtöl síðustu þriggja ára, launaseðlar síðustu sex mánaða, upplýsingar um eignir og skyldur og mánaðarlega greiðslubyrði af þeim, þinglýsingarvottorð fasteigna og bifreiða.

Varnaraðili vísar til þess að sóknaraðila hafi verið synjað um samning um sértæka skuldaaðlögun á grundvelli óljósra skuldbindinga og búsetu erlendis. Sóknaraðili haldi því hins vegar fram að varnaraðila beri sem viðskiptabanka hans, að

taka beiðni hans til greina og leiða skuldaaðlögunarferlið skv. 6. gr. samkomulagsins. Sóknaraðili vísar sérstaklega til 1. og 2. gr. laga nr. 107/2009.

Varnaraðili hafnar framangreindri túlkun sóknaraðila, einkanlega með vísan til 4. mgr. 5. gr. samkomulagsins. Verði ákvæðið ekki túlkað öðruvísi en svo, að einungis í undantekningartilvikum komist þeir sem hafi tekjur af atvinnurekstri í skuldaaðlögun. Samkomulagið hafi í grunninn verið ætlað sem úrræði fyrir almenna launþega og/eða þá sem geti gert skýra grein fyrir tekjum til framtíðar, eignum og skuldum. Framkvæmdin hafi orðið sú að þeir einir hafi fengið samþykka skuldaaðlögun sem hafi haft óverulegar tekjur af atvinnurekstri eða honum lokið. Varnaraðili telji mikið vanta upp á að skuldastaða sóknaraðila sé ljós, þó ekki sé litið til annars en þess misræmis sem um geti í samantekt varnaraðila á skuldum og yfirliti sóknaraðila. Ekki virðist tekið tillit til verðmætis veðsettra eigna, endurreiknings gengislána og/eða stöðu veðlána eftir innlausn veðhafa. Varnaraðila væri með öllu ókleift að ákvarða skiptingu á milli kröfuhafa sem stæðist á þriggja ára skuldaaðlögunartíma ef fyrir lægi að skuldir einstakra samningsaðila gætu á þeim tíma breyst til hækkunar eða lækkunar, hvað þá ef nýir kröfuhafar kæmu fram. Sé bent á í því sambandi að sóknaraðili telji til ábyrgðir á skuldum LLL en skv. upplýsingum úr hlutafélagaskrá tengist hann því félagi ekki.

Varnaraðili byggir á því að ljóst sé að ekki sé hægt að þvinga fjármálastofnun til þeirrar samningsgerðar við viðskiptavin sem sóknaraðili krefjist. Meginregla samningaréttar um samningsfrelsi gildi. Varnaraðili vísar í því sambandi til dóms Hæstaréttar í máli nr. 455/2011, en þar hafi aðila greint á um hvort farið hafi verið að lögum nr. 107/2009. Hæstiréttur hafi ekki talið sannað að varnaraðili hafi brotið gegn ákvæðum greindra laga, sameiginlegum reglum fjármálafyrirtækja né eigin viðmiðum þegar gjaldþrotaskipta hafi verið krafist. Umrætt dómsmál varði lögaðila en ekki verði séð að önnur sjónarmið gildi um einstaklinga. Þess utan hafi þeir þann kost að sækja um greiðsluaðlögun eða almenna nauðasamninga. Af framangreindu sé bersýnilegt að sóknaraðili hafi ekki sjálfstæðan rétt til þess að varnaraðili gangi til samninga við hann. Kröfu sóknaraðila beri því að hafna.

Hvað búsetu varðar vísar varnaraðili til 19. gr. samkomulagsins, sbr. lög nr. 101/2010 sem leyst hafi af hólmi X. kafla laga um gjaldþrotaskipti sem vísað sé til í greininni og gilda eigi um skuldaaðlögun er varði atvik sem leiði til þess að hafna beri greiðsluaðlögun. Samkvæmt 2. gr. laga nr. 101/2010 geti þeir einir leitað greiðsluaðlögunar sem eigi lögheimili hér á landi. Ekki verði séð að undanþáguákvæði a- eða b-liðar sömu greinar eigi við um sóknaraðila. Búsetuskilyrðið hafi einkum þá þýðingu gagnvart samkomulaginu að sá sem hafi dvalið langdvölum erlendis hafi að öllu jöfnu stofnað til viðskipta í banka í viðkomandi landi. Þegar frá líði geti sá banki sem hann hafi síðast átt viðskipti við hérlendis tæpast talist viðskiptabanki hans með þá yfirsýn um hagi hans sem ætlast megi til að sé nauðsynleg við gerð skuldaaðlögunarsamnings. Að frátöldu einu skuldabréfi hafi sóknaraðili ekki átt í neinum viðskiptum við varnaraðila svo heitið geti frá því sóknaraðili fluttist búferlum.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort varnaraðila sé skylt að samþykkja umsókn sóknaraðila um sértæka skuldaaðlögun.

Þann 31. október 2009 tóku gildi lög nr. 107/2009 um aðgerðir í þágu einstaklinga, heimila og fyrirtækja vegna banka- og gjaldeyrishrunsins. Lögin féllu brott 31. desember 2012. Lögin voru því í gildi þegar sóknaraðili skilaði umsókn sinni til varnaraðila. Í 2. gr. laganna var kveðið á um það að í samningi milli kröfuhafa og skuldara um eftirgjöf skulda eða breytingu á skilmálum skuldabréfa og lánasamninga skyldi fyrst og fremst horfa til þess að laga skuldir að greiðslugetu og eignastöðu viðkomandi einstaklings eða heimilis. Skyldi miðað að því að hámarka gagnkvæman ávinning samningsaðila af því að gefa eftir tapaðar kröfur og komast hjá óþarfa kostnaði og óhagræði. Þá var í ákvæðinu heimild fyrir eftirlitsskylda aðila á fjármálamarkaði til að móta með samkomulagi sín á milli samræmdar verklagsreglur um skuldaaðlögun sem giltu tímabundið. Þetta ákvæði lagði hins vegar ekki afdráttarlausu skyldu á kröfuhafa til að gefa eftir kröfur að uppfylltum skilyrðum.

Samtök fjármálafyrirtækja, fyrir hönd aðildarféлага sinna, Íbúðalánasjóður og Landssamtök lífeyrissjóða, fyrir hönd aðildarféлага sinna, Samband íslenskra sparisjóða og slitastjórn SPRON og slitastjórn Frjálsa fjárfestingarbankans gerðu með sér samkomulag um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun einstaklinga. Reglurnar voru settar með hliðsjón af 2. gr. laga nr. 107/2009, sbr. 1. gr. reglnanna.

Í 22. gr. þessa samkomulags kemur fram ákveðin skuldbinding viðkomandi fjármálafyrirtækja til að fylgja vönduðum viðskiptaháttum, virða jafnræði við framkvæmd samkomulagsins o.fl. Samkomulagið er bindandi fyrir aðila þess og hafa umrædd fyrirtæki því ekki óskorað svigrúm til að synja eða samþykkja samninga á þessu sviði að eigin geðþótta.

Í 19. gr. samkomulagsins kemur fram að ákvæði laga um tímabundna greiðsluaðlögun fasteignaveðkrafna á íbúðarhúsnæði, X. kafla a. laga um gjaldþrotaskipti og laga um greiðsluaðlögun einstaklinga, er varða atvik sem leiða til þess að hafna beri greiðsluaðlögun, skulu einnig gilda um sértæka skuldaaðlögun eins og við getur átt, sbr. þó 4. mgr. 5. gr. reglnanna. Samkvæmt 4. mgr. 5. gr. geta kröfuhafar samþykkt sértæka skuldaaðlögun þrátt fyrir að skuldir lántaka stafi að miklu leyti frá sjálfstæðum atvinnurekstri sem þeir bera ótakmarkaða ábyrgð á.

Varnaraðili synjaði umsókn sóknaraðila um sértæka skuldaaðlögun þar sem um væri að ræða óhóflegar skuldbindingar og stór hluti þeirra væri tilkominn vegna fyrirtækjareksturs. Þá væri sóknaraðili ekki með búsetu á Íslandi og hefði ekki haft í mörg ár. Fyrir nefndinni kvaðst varnaraðili einnig hafa hafnað umsókninni á grundvelli óljósra skuldbindinga.

Samkvæmt 4. mgr. 2. gr. laga nr. 101/2010 um greiðsluaðlögun einstaklinga geta þeir einir leitað greiðsluaðlögunar sem eiga lögheimili og búsetu hér á landi. Frá þessu má þó víkja ef: a) sá sem leitar greiðsluaðlögunar er tímabundið búsettur erlendis vegna náms, starfa eða veikinda og hefur áður átt lögheimili og verið búsettur hér á landi í a.m.k. þrjú ár samfleytt enda leiti hann hennar einungis vegna skuldbindinga sem stofnast hafa hér á landi við lánardrottna sem eiga hér heimili. Þannig yrði einstaklingi sem leitaði greiðsluaðlögunar og uppfyllti ekki framangreind skilyrði laga nr. 101/2010 hafnað. Gildir það því einnig um sértæka skuldaaðlögun, sbr. 19. gr. framangreinds samkomulags.

Í greinargerð sóknaraðila um fjárhagslega stöðu lántaka kemur fram að hann hafi verið búsettur í Noregi frá árinu 2009, hafi fengið vinnu hjá norsku ráðgjafafyrirtæki, sé að leita sér að stærra húsnæði og bíl. Virðist sóknaraðili því ekki

tímabundið búsettur erlendis, sbr. a-lið 4. mgr. 2. gr. laga nr. 101/2010. Verður því ekki talið að undanþágan eigi við í tilfalli sóknaraðila. Var varnaraðila þegar af þessari ástæðu heimilt að synja umsókn sóknaraðila um sértæka skuldaaðlögun, sbr. 19. gr. samkomulags um verklagsreglur um sértæka skuldaaðlögun einstaklinga, sbr. 4. mgr. 2. gr. laga nr. 101/2010.

Synjun varnaraðila var m.a. rökstudd með því að sóknaraðili væri ekki með búsetu á Íslandi og hefði ekki haft í mörg ár. Er ekki um geðþóttaákvörðun að ræða og ekki sýnt að afstaðan sé á skjön við afstöðu varnaraðila í sambærilegum málum.

Í ljósi framangreinds er ekki hægt að fallast á kröfu sóknaraðila sem felur í sér að varnaraðila verði gert að samþykkja eftirgjöf krafna sinna á grundvelli sértækrar skuldaaðlögunar einstaklinga og taka að sér hlutverk umsjónaraðila sértækrar skuldaaðlögunar. Er kröfu sóknaraðila því hafnað.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er hafnað.

Reykjavík, 20. desember 2013.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Unnur Erla Jónsdóttir